

Lucien Decroix

°5 januari 1927 - † 2 september 2022

No pereat [opdat het niet verloren zou gaan]

Mag ik me voorstellen?

Ik ben Lucien Decroix, priester

Izegemnaar van geboorte ° 5 januari 1927

Mijn laatste verjaardag (2022) woonde ik nog in de 'flatjes' (assistentiewoningen de Beiaard) waar ik 7 jaar op rust was. Sedert 8 maart dit jaar (2022) woon ik in de Ceder a/d Leie, op het derde (De Bloesem).

En jeunt gij u? is de vraag die nieuwkomers vaak te horen krijgen.

Mijn antwoord is: op mijn leeftijd en dicht bij mijn familie (ze wonen allemaal niet ver)

en dicht ook bij de mensen van Hulste bij wie ik dertig jaar lang mocht wonen en een thuis hebben

kon ik nergens beter op rust komen .

Ja! Ik jeun me hier.

Op 7 juni 1952 werd ik met tientallen anderen priester gewijd in de kathedraal van Brugge (door mgr. Hector Catry, een mis-siebisshop. Er was toen in Brugge geen bisschop. Mgr. Josephus Desmedt zou pas later op het jaar aangesteld worden).

Zeven van de priesters met mij gewijd kregen een benoeming in één van de 'vakscholen', die uitgroeiden tot een netwerk van grote technische instituten, zoals het gekende VTI van Waregem, waar ik benoemd werd.

Naast het werk op school kreeg ik met de jaren meer en meer taken buiten het instituut. 10 jaar was ik ieder weekend hulp-zaam bij parochiewerk bij priester Maertens in de Sint-Petruskerk in Emelgem.

Ik moet het u niet vertellen. De tijd waarin ik priester mocht zijn - en is nog altijd - een overgangstijd. Gewijd in 1952 was het nog tien jaar wachten op het Concilie dat voor de nodige veranderingen kon zorgen waar velen naar hunkerden. Er moest 'verbouwd' worden.

Vele jaren 'in de fleure van ons leven' werkten wij mee aan de verwezenlijking van die droom 'in een nieuw huis te gaan wonen'. Het was een werk van lange adem en niet voor iedereen weggelegd, bijzonderlijk in een tijd waarin het niet rap genoeg kon gaan... een tijd van 'sleutel op de deur'.

Na een volledige loopbaan in het VTI van Waregem verlangde ik naar een full-time opdracht in een parochie. Het werd Hulste, waar de parochie plots, door het wegvallen van pastoor Raf Vannieuwenhuyze (mijn kozijn), zonder priester zat. Ik kreeg er een woonst in de vroegere onderpastorij in de Vlietestraat. Zo noemden de Hulstenaars mij van meet af aan 'den onderpaster'.

Veranderen van werk was voor mij een nieuw begin. Toen ik in Hulste aankwam, dat was in 1986, stonden er nadars rond kapel Holvoet wegens instortingsgevaar. Holvoets kapel was de kapel voor een wijk, maar ook voor heel de parochie. De bouw van de nieuwe kapel, waar ik mijn schouders mocht onderzetten, heeft tientallen en tientallen mensen samengebracht, van jong tot oud, van steenkuisers of stielman, van steunende sympathisant tot leveranciers van bouwmaterialen, met aan het hoofd een architect, pro deo.

In 1988 kwam de bekroning met de plechtige inwijding van de nieuwe Holvoets Kapel door Mgr. Laridon en in hetzelfde jaar de afsluiting van het Mariajaar met de parochies van het toenmalig dekenaat Harelbeke.

Een meevaller dat ik mij in Hulste ook dienstbaar kon maken was mijn interesse voor geschiedenis. 'Ge moogt nooit vergeten wat de mensen voor u hebben gedaan', dit geldt voor een familie maar ook voor een dorp. Om 'niet te vergeten' ben ik ook in Hulste - ik was er al jaren mee bezig in Meulebeke - op zoek gegaan naar zijn verleden, naar de mensen die er gewoond en gewerkt hebben. Geschiedeniswerk is nooit af. Gelukkig zijn er in Hulste nog altijd mensen mee bezig, zie naar hulste.info.

Wat ik over het verleden van Hulste mocht vinden en neerschrijven laat ik achter als dank voor de jaren dat ik er mocht wonen en thuis zijn.

In een atelier van de textielafdeling van het VTI Waregem hing er een spreuk: Leven is weven en op 't einde zijn stuk aan God afgeven. Al breekt er al eens een draadje, mijn getouw mag nog een tijdje blijven draaien...

Lucien Decroix

juni 2022